

Vörösmarty Mihály:
Országháza

A hazának nincsen háza
Mert fiainak
Nem hazája;
Büszke fajnak
Küzdő pálya,
Melyen az magát rongálja,
Kincsnek, vérnek rossz gazdája.
És, oh szégyen! Rosszra, jóra
Még szavazni jár dobszóra.
Ura s rabja millióknak
Kik gyűlölnék és dacolnak;
Zsarnok, szolga egy-személyben,
Ki magával sincs békében.
S vas eszével
Jég szívével
Fölmerül a külfaj árja,
A meleg vért általjárja,
És a nemzet áll fagyottan
Tompa, zsibbadt fájdalomban.
Nincsen egy szó
Összehangzó
Honfiaknak ajakáról,
Nincsen egy tett
Az eggyé lett
Nemzet élete fájáról.

A hazának nincsen háza. Miért?
Volt idő, midőn nevére
Fölkelének, s amint kére
Nem keresvén cifra szóban,
Ami a szív legmélyén van,
Aadtak drága bért,
Aadtak érte vért.
Most midőn leszállt a béke
S a vérontó harcnak vége,
S a hazának,
Mint anyának,
Aki gyermekei körében
Áll ragyogva örömében,
Földérülne boldog napja,
Most fejét szenny s gyász takarja.
Földön futva,
Bujdokolva,

Mint hivatlan vendég száll be
A szegény s kaján telekbe,
Hol nevét rút ferdítésben
Ismerik csak átokképpen.
Neve: szolgálj és ne láss bért.
Neve: adj pénzt és ne tudd miért
Neve: halj meg más javáért.
Neve szégyen, neve átok:
Ezzé lett magyar hazátok.